

מן העבר הלא־רחוק

הטנק

ל

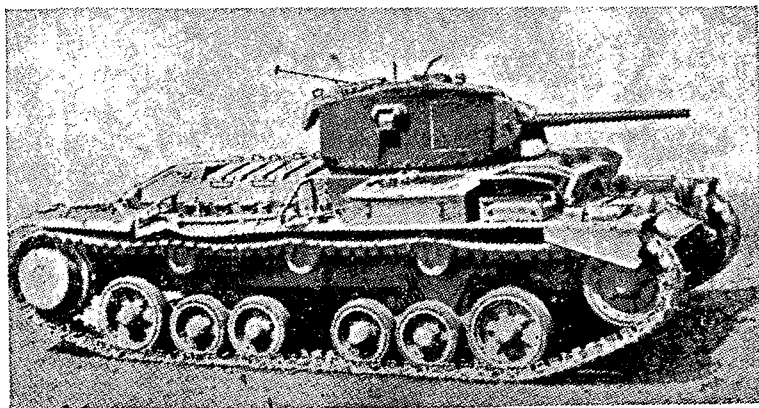
נ

ט

י

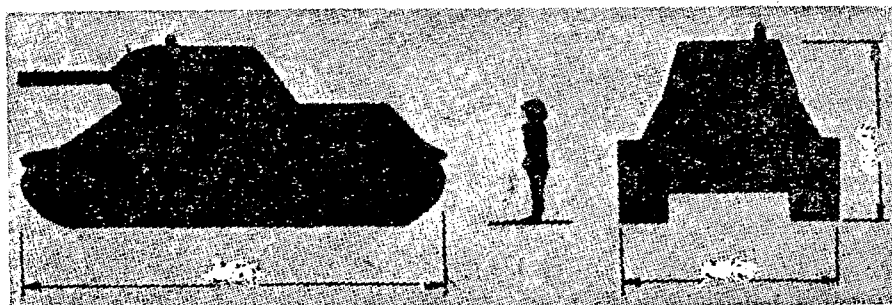
ז

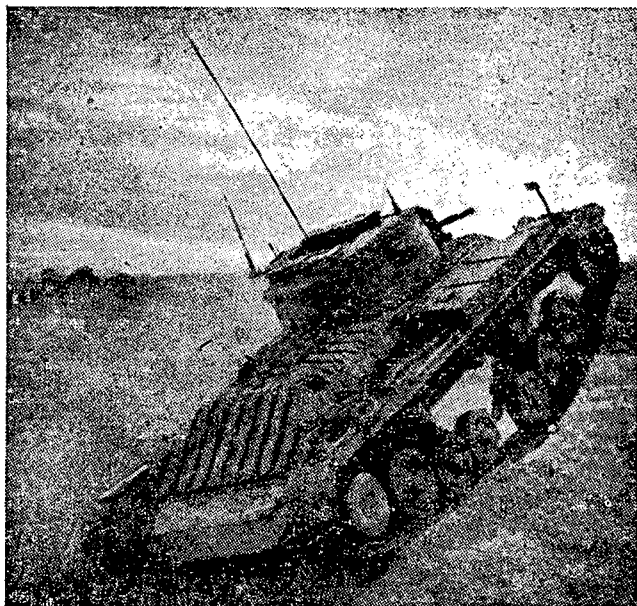
הבריטי

טוב יחסית. חימושו בשורת דגמיו הראשונים היה תותח "דו־ליטראון", בעל קוטר 40 מ"מ. אולם, משנתגלתה באופן בולט חולשתו של כלי זה, (שהיה, למשל, דומה בערך לתותח טנקי "ראגור" הצרפתיים שפעלו ב־1948 בצבא הסורי) הונהג בו תותח בן 57 מ"מ (תחילה, לפי ידיעות אחדות, 47 מ"מ) ולבסוף גם תותח בן 75 מ"מ (בדומה לתותח דגמיו המוקדמים של הטנק "שרמן"). משהופיעו ב־44–1943 טיפוסים כבדים יותר של טנקים גרמניים — וכן אצל הבריטים עצמם (תחילה "מטילדה" ואח"כ "צ'רצ'יל", וכן טנקי "שרמן" רבים מתוצרת ארה"ב) — החלו מוציאים את ה"ואלנטינים" משימוש. מראשית 1942 נשלחו מאות רבות של טנקים אלה לרוסיה, אולם בשל חילשת חימושם או לא נתחבבו על הרוסים. בכ"ז נראו בחזית הרוסית גם ב־1944, כש־ בחלקם הם משמשים טנקי־הבטחה לכלי־שריון סוב־יאטיים כבדים בשעת התקפה (לסיכול מארבים נגד־טנקים, "צייד־טנקים", חיל־רגלים מחופר ומתגונן).

בשנותיה הראשונות של מלחמת העולם השנייה נתפרסם למדי שמו של הטנק "ואלנטיין", וביחוד — במעשי־המלחמה הראשונים שבמדבר־המערבי של מצרים ובשטחי לוב (הגם שפעל כבר לפני־כן, ב־קרבותיו של חיל־המשלוח הבריטי בצפון־צרפת וב־בלגיה, במאי 1940). לפי כינויו ותפקידו המקורי היה זה טנק־רגלים, לליווי יחידות־רגלים תוקפות, בראש וראשונה בתוך "בריגדות־הטנקים של האר־מיה" המיוחדות, אך מיצטום ופיגורם היחסי בהתפתחות לעומת יריביהם הגרמניים של הטנקים הבריטיים באותה תקופה, הביאו לידי שימוש בו גם בעוצבות שתפקידהן היו אלה של דיביזיות־שריון, דהינו, של שריון אופרטיבי, ופחות־אוי יותר עצמאי. במציאות, תכונותיו של "ואלנטיין" לא היו הולמות ביותר סוג־תפקידים זה, בראש וראשונה מחמת אטיותו היחסית. משפט של יודע־דבר גרמני על טנק זה אומר: "כלי רכב אטי, אבל בעל שריון

תכונות הטנק ולנטיין:

צות — 3 (באחרים מן הדגמים — 4) אנשים.
 משקל — 16 טון.
 מהירות — 25 קמ"ש
 שריון — מלפנים 50 מ"מ, מלמעלה 20 מ"מ.
 בצריח 65—60 מ"מ.
 חימוש — תותח בן 40 מ"מ (57 מ"מ או 75 מ"מ בדגמים המאוחרים ביותר) וכן מקלע-באזזה-טנקי.
 (התחמושת הנישאת בטנק: פגזים לתותח בן 40 מ"מ; — 60 תחמישי מילימטר — 3150).
 הספק פעולה — 150 ק"מ
 מנוע — 131 כ"ס.
 מידות:
 אורך הטנק — 5.42 מ'
 רוחב הטנק — 2.63 מ'
 גובה הטנק — 2.27 מ'
 נובה תחתית גוף הטנק מעל לקרקע — 42 ס"מ
 42 ס"מ

משורינת בעלת היסע-עצמי. החל מ-1942 הוצבו על שלדות אלה, בתאי-שריון קבועים, "תותחי-הובי" צר" בני 87.6 מ"מ ("בני 25 ליטראות"), ושימשו ברגימנטים-הארטילריים של דיביזיות-שריון בכינוי "בישופ". החל מ-1944 הוצבו (בתאי-שריון בעלי צורה מעוגלת ו"פליסטית" יותר) תותחים נגד-טנקים בקוטר 76.2 (בכינוי "ארצ'ר" — "הקשת"), ששימשו ברגימנטים של ארטילריה — ואח"כ ב"גייסות-שריון, שימוש שהתאימו בשבילו חימושם וצורת שריונם של כלים אלה.

תכונות לכושר-מעבר

כושר חצית תעלות — 2,5 מ'
 עובר, תוך סיפוס, מכשולים בגובה — 60 ס"מ
 מטפס ועולה — בזווית עד 30°
 חוצה נחלים — בעומק עד 70 ס"מ.

בתקופה מאוחרת של מלחמת-העולם השנייה, נוצלו שלדות טנק "ואלנטיין" ליחידות ארטילריה-

